

кончета бѣхъ откъснати. При едно несъзнателно обръщане възнакъ, той порази стидливия погледъ на госпожата съ една непростителна нескромность, за която само случаятъ бѣше виноватъ...

Тая неочидана жива картина тури край на пиршеството на почтеннитѣ хора. Тѣ скокнахъ чевръсто, майката повлѣче дѣцата по дирята на мжжа си, безъ да се обърне и поклони поне на будния съседъ.

Бодрото старче скокна, отиде при спящия и го забута грубо, за да го разбуди и вкара въ пхтя на приличieto... Подиръ една минута великанътъ, засраменъ, исчезна отъ градината.

Току-що изпълни тая мисия на блюстителъ на обществената нравственность, старецътъ се спусна къмъ едни улични хлапета, що се бѣхъ промъкнали въ гжсталака и сѣчехъ клончета.

Той и тѣхъ пропжли благополучно.

Па сѣдна на първото си мѣсто, наведе глава надъ пѣсъка и остана замисленъ

XX

Танаско.

Кардашевъ продължаваше да остава прѣдъ една гатанка. Лудъ ли имаше прѣдъ себе си, или нѣкой вдѣтиненъ божи човѣкъ!

Той рѣши да го попита:

— Дѣдо, како правите тука?

Старецътъ се почеса въ тилътъ.

— Каквото ни е работата, отговори той кжсо и сухо.

— Че каква е вашата работа?

— Вардачъ съмъ тука.

— На паметника?